

Syd for Skelbækken bestaar denne Prøve. Tværtimod har jeg det Indtryk, at selv om der i Aarenes Løb af den preussiske Stat er givet en bedre Ramme, sker det dog Gang paa Gang, at de stedlige Faktorer, de administrative Embedsmænd, gennem Sabotering af de Anordninger, Berlinerregeringen træffer for den stedlige Befolkning, gennem Boykotning overfor de svage Mindretal udhuler den i Forvejen snævre Ramme, som er givet dernede. Derfor tvivler jeg noget paa, at Slesvig, i hvert Fald foreløbig, giver Eksempel paa, at et saadant Nationalitetsspørgsmaal løses i Forstaaelsens Aand, ikke fordi vi ikke vil, men fordi den anden Partner ikke kan eller ikke vil.

Jeg vender mig derefter til det, som det ærede Medlem Hr. Schmidt talte om, nemlig den Cornelius Petersenske Bevægelse. I Henseende til denne Bevægelse maa man jo skelne imellem Utilfredsheden i Befolkningen, der er meget udbredt, og den politiske Bevægelse, der stiler mod et eller maaske flere ganske bestemte Maal, og denne Bevægelse er ikke saa forfærdelig udbredt. Om den politiske Bevægelse har jeg udtalt mig paa et Møde, hvor Bevægelsens Førere var til Stede, og jeg ønsker her at sige det samme, som jeg sagde der, at jeg betragter det, som Bevægelsens Organ saar, som en Dragesød, der saas mellem Danmark og Slesvig. Det har jeg sagt til Førerne, og for saa vidt som denne Bevægelse, hvad adskilligt tyder paa, stiler mod en Skelsætning ved Kongeaen, har jeg betegnet dette som et Forræderi mod det danske Folk. Det, der skader Danmark eller i Tidens Løb har skadet Danmark mest af alt, er den Skelsætning, som har fundet Sted ved Kongeaen, og som tog sin Begyndelse 700—800 Aar tilbage i Tiden. Den har i Tidens Løb medført et folkeligt, kulturelt og politisk Skel. Datidens Magthavere havde ikke Erfaring, ikke Forstaaelse af, hvad en saadan Skelsætning førte med sig, og var for saa vidt undskyldte. Nutidens Politikere, der søger at sætte Skel, og som har Fortidens Erfaring at bygge paa, som ved, at dette fører til Ulykke for Danmark, har ikke denne Undskyldning, og derfor begaar de et Forræderi imod det danske Folk. Man kan have, hvilken poli-

tisk Overbevisning man vil, men man kan ikke uden Skade for det danske Folk sætte Skel i det, det er lige meget, om dette Skel forsøges sat ved Kongeaen eller i andre Landsdele. Det er og bliver et Forræderi imod det danske Folk. Jeg havde ment, at man burde nøjes med overfor Befolkningen at advare mod dette. Det har jeg gjort paa forskellige Møder, og jeg tror ogsaa, det havde været mere end tilstrækkeligt, fordi Befolkningen ikke er indstillet paa politiske Omvæltninger og paa Kup — Statskup ligger ikke for de nordlige Breddegrader —, men nu har jo den højtærede Regering gennem et Sagsanlæg faaet denne Bevægelse op i et Plan, hvor den skal tages alvorligt eller i alt Fald skal tages paa en anden Maade, og derfor tror jeg ogsaa, at man gør vel i at se den hele Sag lidt nøjere efter i Sømmene. Jeg har sagt til Befolkningen, og jeg ønsker at sige det her, at enhver, der vil det danske Folks Vel, lad ham have saa meget berettiget Kritik, han vil, maa vide, at Vejen for denne Kritik frem til bedre Forhold gaar gennem Stemmeseddel og ikke gennem Statskup. Det ved Lederne dernede, det har de faaet at vide. Og jeg ønsker dette anbragt i Rigsdagstidende, saaledes at der aldrig kan opstaa nogen Misforstaaelse derom.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt pegede paa de Forhold, af hvilke Utilfredsheden suger Næring, og det ærede Medlem havde Ret i noget af det, han sagde, selv om han overdrev meget stærkt. Det ærede Medlem talte om den Kritik, der fandtes overfor Administrationen, og det er for saa vidt rigtigt nok, som man ikke var vant dernede til, at saa meget af de administrative Afgørelser skulde ind til et Centralsted. I tidligere Tid laa Afgørelsen af flere Smaating ude hos lokale Instanser. Jeg tror alligevel ikke, at man fra Bevægelsens Side har kunnet høste ret meget Udbytte af denne Kritik, selv om der er noget i den, der er berettiget.

Jeg beklager saaledes, at den ærede Landbrugsminister har givet det ærede Medlem Hr. Schmidt det Kort paa Haanden, der hedder Udnævnelsen i Bylderup. Det er af den Slags Ting, der formaar at sætte en hel Egn paa den anden Ende. Stillingen var den, at der stod to velkvali-